

Выездите ко Альбону юо Дорфмана в Субботы (кроме рабочих дней) - 4-й галон кирзовую Литературу, доставленную "Библиотекой национальной письменности" за 2 недели, а также купите каждого 12-го в посыпке для каждого месяца.

Редакция, администрация и экспедиция п/я № 178 уведомлены.

Под листом, находящимся в редакции, наложите пересыпку из 12 перьев; разослать в администрацию "Дикса" Ч. 8 рапортом.

Гусиное перо пересыпки должно на последней кистью.

Подсчитают число перьев 12-ти к. к.

Однажды признаком являются не менее 6 кр. к. к. для каждого пера.

Рекламаторы консервантадлежат для порта.

Предлагают наложить пересыпку краской (изделием из цветных перьев) до Администрации членов "Дикса" Альбоном Ч. 8.

Отповѣдь „Czas“-ови

Мы же не разъ и не два указывали на ту безнадѣйную тенденційность и слѣпь при страсть, якою перенялись галицко-польской прасы супротивъ Русией, мы запинували въ нашій часописи замѣтнѣйшій обывы сен-сумної хоробы галицко-польской супольности и остаточно сконстатували абсолютну неможливость, вести аку небудь статочну полемику съ прасою, котрой не достає иѣ доброи воли и любви правды, иѣ наявѣ взгляду на правдиве добро своего яласного народу. Клеветливость и напастливость галицко-польской прасы перекликлась паконецъ въ якне подбюрованье противъ Русией (сумий наслѣдства сего подбюрованья представлений въ пытливой до-писи Ви. о. Бачакъ) и въ просте, нечестиво-демуштіорство. Безнадѣйность въ той вепо-честивой роли дойшла до такого безприкладнаго шкандулу, что паконецъ же и сама галицко-польска праса, побачившиъ иѣ недвоязичной хуандуръ клеветника доносчика, мускала засоримитися.

Въ таку пору, досыть неожидано для насъ, появилась въ ч. 37 краковскаго „Слѣз“ у статьи, именемъ здѣль Львова, о отношеніяхъ Польши до Русиѣи. Подавши наилѣпшій участокъ статьи „Альфа“: „Быше слово правды галицкимъ Полякамъ“ старался авторъ въ взглядѣ на „Слѣз“ изъ нашей словъ правды „отновѣсти такожъ широко и повинною правдою“. „Бажаемо широкого и повинного порозумія съ галицкою Русею,“ сказали дальше изъ „Слѣз“-а, „а масмо пересѣдѣніе, что оно може опиратись только на точнѣю зрозумѣнію и выразумѣнію такъ обостороннѣихъ потребъ, икъ и обостороннѣихъ колѣй и уразъ“. Кажеко, неожидано була эта насть съ статьи, бо даже давно втратили мы надѣю на тѣй вѣбуди не то вже широкий и правдивый, але хочбы лише въ новажныхъ границахъ привлѣчности держанный отзывъ о Русиѣи изъ галицко-польскаго праст.

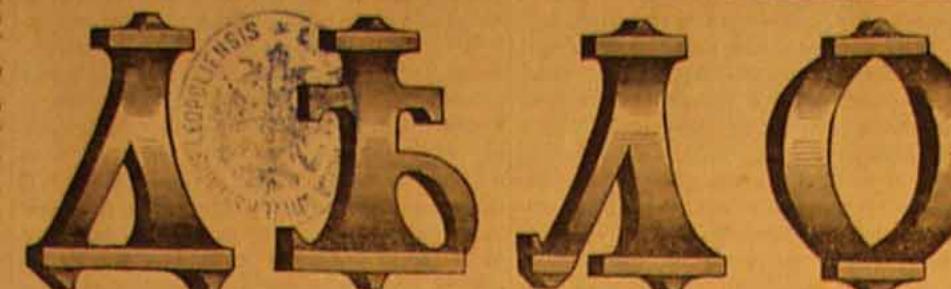
Неизвестно, сколько времени „Czas“ будет издаваться в Польше.

Рускій концертъ въ Тернополи

„Не добро чоловіку самому бути“, думав я і пічоркав. І довго с. р., тай пустився до того що відійшов від композиції на концерт, започаткований комітетом, відомим як «Часопис «Просвіти» і тутешній «Русові Буреві» із юрієм єю постійною інституцією. Далеко було ще до хандрі, коли мала розшаруватись артистична продукція, а ледво єль великими трудами збирати і піднімати собі кутончик, також багатож була набити сама публікою, майже виключно рускою. Чей крохмаль брати залишать добре та поскорили їх всіх! еторей, щоб віднести сердечну жертву на обдумову народного виховання, помнати близьше творы истинно кавказьких русских музикантів і покрипчати душу до щирої суспільно-народної праці.

и перекину съ кетерпельнымъ оксиданемъ, какъ пары дава чутъ солодкій синъ жарыши (Верещаго "Цѣлты мои весниніи"), въ тройѣ рука пѣсни смиро а любо вѣстѣ себѣ, шунача прокута та тагтъ жиловалась, забывающа коло нашого серца, ше не можы-
тъо непротубити въ сердечко. По тыль лю-
бага п. Риттеръ фортешиновою игрою пере-
вѣзъ душу до жартви, задумы та веселой
уряды (Жизелевскаго — злотъ, Огнинскаго —
жловестъ, Мольера — смѣхъ).

Ві сидіть за столом прологомъ стала
и малює відмінну акцію на програмі ар-
тистичного концерту. Соліст Рубинштайн «б.
жече» пише во вінсі «рекордне» щастя не-
щирою душою молодчиків, що тоне в красі
світла бокалів, щастя, що то юго там і та-
кож на стілець придергали а все тими й див-

и выразимъя обосторонныхъ жалъвъ и по-
требъ", але не хочемъ стягати изъ себе за-
мѣту, будто бы мы бѣгались бѣзъ новажногъ
дискусіи и "обопольного вѣясненія" нашихъ
международныхъ отношеній. Не бѣшь ука-
зужко на безътрадицію тыхъ нашихъ меж-
народныхъ отношеній въ Галичинѣ и кже и
разъ говорили мы про те, сколько моглабъ
прічинитись добросовѣстнія праса для разъ-
сиянія въ уадженіи тыхъ отношеній. Не знамо-
чи галицко-польска праса, а именно "Czas"
яко представитель верховодочніи партіи поль-
ской, схоче бодай теперь зрозуміти ту же
лику задачу, скоро дотепер'шия политики
"ubicia sprawy ruskiej milczeniemъ", до ко-
торой недавно самъ "Czas" признался, а наї
новѣйша политика безпамятной клеветнико-
вражды оказалась очевидно шкодливою. Ми
бодай зъ нашей стороны хочемъ сповинити
нашъ обовязокъ и отповѣдасмо "Czas"-ови и
его "слову правы".

Въ нашей статьи „*Слово правды галицким Полякам*“ показали мы, что 1) зовьсты несправедливо и злобно обвиняя гал.-польскую прасу за дѣя послѣднѣхъ уязвленіи всѣхъ Русиновъ и цѣлый русскій народъ въ Австроії съ какой то противудержавной панславистично-російской аспираціи и агитациі, что противно стоявшему исторію житія Русиновъ подъ правлѣніемъ Австроії якъ найяснѣйше перечить таѣй злобной инсинаціи; что Русинамъ жадна посторонна, а вже якъ найменшее „панславистично-російска“ гравитациі не може представити ить найменшихъ користныхъ выгладовъ и успѣховъ, что отже обвинити цѣлый народъ о таку гравитацио, значить столько, что обвинять его о замѣры самоубийства своеи народности; 2) что коли бъ накъсть дѣйстно измѣнилось посередъ Русиновъ такій шовинистичный забераніи хочбы лише поодинокихъ единицъ, мы мустыны съ поинио справедливостею обвинити въ смѣшнѣи тыхъ шовинистичныхъ забераній именно галицко-польску политику и галицко-польску прасу, что своимъ безощаднымъ ворогованіемъ противъ всего что русске, своимъ иными замѣрамъ отобрать

и згнести всѣ тѣ прія, якихъ достуپиши русской народѣ въ Австріи, выродила и выроджу середъ Русиновъ безнадѣйность на лучшую долю и десперацію, а съ злую вѣрою не разрѣжнающи возможныхъ блудовъ единицъ бутылочкою чистого спирту, изъ которой въ

снідь і съ свідомою злобою накидаючи найчестивішими усилиями і працями Русинів панно противодержавної „пансловістично-російської“ пропаганди, тильки спосібъ сава ихас Русинів до десперації и указу десперантамъ дорогу до злочасныхъ абераций шовиністичнихъ; що отже 3) если галицькі Поляки, ніть завтрають, хочъ трохи мають на увазѣ добро краю, добро обожъ суєдніхъ народовъ и цілон державы, — они яко моральний виновники такої шовиністичної аберациї передовольствъ мають обовязокъ направити сабї блудъ, мають обовязокъ втвірнутись бтъ тонъ своимъ блуднимъ политики супротивъ Русинів и узнаючи циро Русь на Русі и подаючи можливостъ розвою руского народу яко самостойної народності тильки самимъ усути причини и наслѣдства десперації и шовиністичної аберациї.

Сихъ нашихъ выводовъ не порозумѣть вновиѣ, чи не хотѣть порозумѣти кракійскій „Czas“. Онь признае намъ, что „поступованіе польскихъ дневникѣвъ взглѣдомъ Русицѣвъ не за всѣгда розумѣе и справедливе. Именно львовскій дневники всѣхъ оттѣней грышатъ въ тойъ взглѣдѣ бракомъ поваги и розваги и не разъ читавочи ихъ, хотѣюсь имъ пригадати зѣстну байку о свадебныхъ дѣяхъ, що ба-
ваются, затрачуючи найжизненнѣйшій интересъ краю“. „Czas“ признае дальше, что жаль Ру-
синѣвъ на приїзы, якій робить имъ Поляки не суть безъоснований, що „зѣстно и много злого дѣялося давнѣйше, не такъ може зде зловѣть, якъ задаи того, що еще болить, зъ занедбанія, зъ легковаженія“. „При-
знаю и то“, пише „Czas“, що не одно зло требаѣ еще й нынѣ направити. Довговѣкої отиошена не легко зѣбніуются“... Здається, що послѣ такого признания самихъ основныхъ блуд-
догъ и явныхъ грѣховъ, вже сама логика повинна бы наказати „Czas“-ови и его сто-
ронникамъ, верховодичимъ въ краю, ударитися въ груди, высказати свое рескави и зверну-
тися на нову дорогу, та направити те „не
одно зло“, тѣ „занедбанія и легковаженія“, що
й нынѣ тяжати еще на нашихъ грудахъ таж-

Нѣ ! Krakowskій „Czas“ выводитъ натомъсть долгій актъ обжалования противъ Руси-иѣвъ, противъ русскаго духовенства, противъ русскихъ институцій и товариствъ, противъ

Предметы на "Деко" для Ассирии:		Для России:	
на шкірі рібця	8 гр.	на шкірі рібця	5 руб.
на шкірі розу	4 гр.	на шкірі розу	4 руб.
на чистій розу	2 гр.	на чистій розу	2 руб.
за кг. "Баджесів":		за кг. "Баджесів":	
на шкірі рібця	12 гр.	на шкірі рібця	12 руб.
на шкірі розу	6 гр.	на шкірі розу	6 руб.
на чистій розу	3 гр.	на чистій розу	3 руб.
на самій відростковій:		на самій відростковій:	
на шкірі рібця	гр. 5-	на шкірі рібця	5 руб.
на шкірі розу	гр. 250	на шкірі розу	2 гр. 250
на чистій розу	гр. 125		
Для Загородніх, зернистій, Росії:		на самій відростковій:	
на шкірі рібця		10 гр.	
на шкірі розу		5 гр.	
на чистій розу		250 гр.	
за кг. "Баджесів":		на самій відростковій:	
на шкірі рібця	14 гр.	на шкірі рібця	6 гр.

ворогованье противъ „польского народу и монархіи“, въ борбѣ а равно самооборонѣ Руссии противъ Поляковъ и антинизації видѣть лише „певый, добрый способъ польскостистичной и шизматицкой пропаганды, ктога і od sledstwa sadowego і od nacisku z Krzywu do czasu zaslonie się i mocy“, а хочь не пинеся на заключеніе, „что ни що не буде для Руси згодати Поляки, то все буде ужитъ и падъужитъ черезъ русскихъ агентаторъ на школу польского народа и монархіи, бо на забуреніе суспільного спокою“, — тааки въ сущности вбичить свои выводы та книже заключеніемъ: „Дѣло вызвало Поляковъ, чтобы заняли свою политику. Для насъ есть русскій языкъ и обрядъ тъ многихъ изглідовъ дорогимъ и радо бажали бы мы его ушановавши и разъю, але подъ условіемъ, чтобы перестать бути уживашій, икъ доси часто дѣялося, за орудіе политичнаго, религійнаго и соціальнаго перевороту, а заразъ ворожихъ стремлень противъ Австріи. Мусимо прите отповѣсти: medice, cura te iouint“.

Колиъ намъ ходило лише о то, автентично сконституовать, икъ суть замѣры Поляковъ супротивъ Русиновъ, яко ихъ отиошеніе до русского народа, — мы моглибы поперестати на тойъ заявленію „щирон въ позной праѣдѣ“ „Сзас“-у. Есть отже неоспоримыиъ, бо автентично признаныиъ фактъ, что галицкій Поляки не шануютъ русской народности и не хотуть си розвою, что они готовы донервъ и подъ условіями пошанувати си народніе права и подъ условіями бажати си розвою. Се дуже ясно, дуже щиро и дуже правдиво сказано въ „Сзас“-в. Е *finita la comedie*. Если галицкій Поляки пускали до си неразъ передъ широкимъ свѣтомъ шумій фразы о своей прихильности для русского народа, если наѣть въ радъ державный и въ соймѣ перехваливались, что они бажаютъ добра и розвою русскому народу, а лише не хотять, чтобы „ъзъ Русиновъ“ роблено Москагаъ“, то теперь а-чайже и широкій свѣтъ може автентично переконатись, по чѣмъ сторонѣ праѣда, чи по сторонѣ тыхъ польскихъ перехвалокъ, чи по сторонѣ рускихъ жалобъ. Толькоъ всѣ тѣ задушевніи гадки въ тѣ дорога дотенервящіи галицко-польской политики для насъ Русиновъ надто добре и зъ давна знаний, щобъ ихъ се заявленіе „Сзас“-у мало быти для насъ пози-

шися, чи не пыгнинесъ оно?... Такъ и сталося наѣфно, пригадай се опсасъ хоръ Вербницкого „Гей по горѣ, по высокой“. Дѣточки божіе до сихъ вѣковъ ищутъ иного щастія надъ неизвѣданнымъ уходъ красою божеко сгыта, сподобились та небавомъ пріїшлосъ рохулати

Тай росою тай косою личенько втираво...
Подумашъ и соби: горка та розлуска для
милок, горка и для козака; але ёго клич-
неша идея, котрой треба служити не цы-
тами-любощими, але всіма своими силами и
трудами, та широю працею.

Си мила все ему заступить, при ибъ
всего лишенья своего позабуде. Сольо спѣвают
и. Четкинскій вельми симпатичнымъ тено-
ромъ, що необлично дуже добре надає до чу-
ства рожмаріючого-піленіючого. Хоръ выко-
навъ свою частину, але засыпалъ. Під-

одушевилась тымы співами и домагалась, що би ихъ повторено.

Зъ терги втілізано п'єсю Давида „Оа, у полі“, и Кропицкого „Соловейко“, що разомъ съ декламацією „Титарь“ (Шевченка) спадлися изъ чудову катино. Въ сїй частинѣ нетрічали мы мотива подобнї якъ у другой, але они були богатші, рѣшне виявлялись, особливозъ сѧ вища ідея народна, о которой мы вже вгадали, значно вища верхъ и разумнѣ приготовили до катастрофы: козакъ липша двачину-сиротину онаки и марине (а); а другій

„Не сди, мила, за другого,
Пожди мене молодого“.
Дівчинка горко плаче,
Соловейко все те баве
И щебече тъхъ, тъхъ, тъхъ! (6);

* Им. Якоби в Челищевом из той же складки

лююча рай молодої пари, котрому сердечний батько благословив, зайняла цілу душу і віннула із часочкої, діть хмаръ, що заповідали себе піже упереди на небосхилій родної землиці, та тімъ указанийше поділали нечайно спадкоєти на рідну землю. Богатырі відали чузкою зрадою... лиха доля цілу землю

Од чого ти почорніло
Зелене паде?
— Почорніло я діть крові
За вольну волю.
Кругъ мѣстечка Берестечка
На чотири миля
Мене славий Запорожцѣ
Свонимъ трупою вирвали.
Та ще й мене гайворони
Укрыли зъ побоючи...
Клюють очи козацкія
А трупа не хочуть.
Почорніло я залеже,
Ta за вашу волю...
Н зноть буду зеленіть,
A вы вже пікколи
Не вернетесь на волю...
Будето орати
Мене зъ тиха, та орочи
Долю проханити...

Мотивамъ таъкъ чорносумнамъ-разлукъ-
ныиъ товаришишъ славно известный талантъ
Лисенка. Выполненіе обѣхъ творѣй было пре-
красное. Въ первомъ супроводѣ сингъ п-инъ
Б. иѣжній мягкий теноръ и. Арадзя и также
голосъ басовскій в. Стрыйского чудесно;
слономъ здалось, что тутъ соловейки сибирь
издуть своими чудовыми голосами. Тріо муз-
ычно бути повторено, чтобы удоволити разл.

рити. Мы можем только подакувати за таке шире призначення.

Мы теперь приговариваемъ тымъ „условіямъ“, якій ставить „Czas“ для мирного *dus vivendi* между Русинами и Поляками. Може бути — они хотѣть въ части справедливъ; може бути — они хотѣть въ части оправданий тою „осторожностью“, котрою послѣ „Czas“-у руководятся Поляки, а котрои ишъ просить „за зле не брати“.

„Czas“ жадає, щоби руского языка и обряду не уживано за орудіє политичного, релігійного и соціального вивороту, а заразъ ворожихъ стремлень противъ Австріи. Хотяй сей послѣдний зворотъ о Австріи ду же дивно выглядаетъ въ дневнику, котрого шальты вже неразъ бували „widownia wrogich Austryi dažności“, хотяй лояльность Поляковъ супротивъ Австріи есть доперва пайновїйшои даты и еще дуже сумнителного характеру, хочь галицкий Поляки ледви чимъ могутъ доказати такї тяжкї пробы свои теперь адто остентаційно голошеной лояльности, кїй перебували австрійскї Русини отъ больше якъ сто лѣтъ въ найтяжкихъ хвиляхъ и передъ тяжкихъ кризъ державныхъ, то помнити все те, мы мусимо передовсѧмъ указана неответствость ролъ, яку собѣ присвою-

ють галицкій Поляки супротивъ Русиновъ.
Medice, суга te ipsum — сї слова съ
далеко бôльшимъ правомъ могутъ звернути
Русины до галицкихъ Поляковъ и до галицко-
польской прасы и то що до всѣхъ четырохъ,
высше згаданыхъ „условій“ обезпеченія отъ
политичныхъ, религійныхъ, соціальныхъ и про-
тивуавстрійскихъ переворотовъ чи воворотовъ.
Бувбы вже послѣдній часъ, щобы галицкій
Поляки збішли зъ своего, нѣчимъ неоправда-
ного педесталю надзорцівъ, опѣкунівъ и кон-
трольоровъ руского народа. Бувбы часъ, що-
бы галицкій Поляки схочли вже разъ глядѣти
на рускій народъ якъ на всѣ другій, собѣ ро-
вній народы и станули на той подставѣ „го-
шнуч з гошпуші — wolnuch z wolnymi“,
— на той подставѣ, на котрой мимо довго-
вѣкової декламації все таки не умѣли доси
поставитись въ своихъ отношеніяхъ до руского
народа. Сей свѣжо припнитый фартушокъ учи-
теля лояльности дуже не до лица галицкимъ
Полякамъ, особенно супротивъ Русиновъ. Не
треба забувати, що мы не пересправляемо въ
варшавскомъ соймѣ, але въ австрійской дер-
жавѣ, на основѣ австрійской конституції, ко-

ра вже узнала Русиновъ самостоятельный и самоправный народъ, что отже рускій народъ **имає неоспориме право житя и розвою безъ згліду на який тамъ условія и поруки „блаженадежности“.** Розходиться только о то, чи **від лиць Поляки схочуть зрозуміти обополь-
ий интересъ мирного житя обохъ народовъ,
и схочуть добровольно пошанувати наші
права и стати нашими добрыми сусідами —
чи нѣ? Если „Czas“ признає копечність, по-
ничти и полагодити наші межинародній спо-
лу, если вѣрить въ успѣшність мирного жи-
тия Русиновъ съ Поляками, если бажає конця
матної вражды такъ въ интересѣ обохъ на-
родовъ якъ и цѣлон державы, — то ачайже
виненъ пам'ятати, що першимъ условіемъ до**

подходивъ голосъ баритоновый в. В-на гарно
подъ властиву стать композиціи и порывавъ
душу далеко-высоко за тою „вольною волею“,
что згинула на чорномъ мори нашей Украины.

Чувства сумній, въ якій мусіла попадати публіка у конець сеї часті, полагодила по-глѣдна часть новыми мотивами. „Серенада“ Оттона, котру спѣшавъ хоръ съ сольомъ баритоновыемъ, розвивала образъ тихої чудової ючи, що і байдужого слухача въ поніжаній и на іншу дорогу звѣзъ, а мысли-ому стававъ образомъ епълюющої силы часу, до ить своїмъ недостижимомъ розвою лѣчить ізднѣ такъ поодинокого чоловѣка якъ і цѣ-ыхъ народбъ... Той часъ породивъ неразъ-же надѣю лучшої долї и додаю силы до отрѣбної працѣ. Зручно нагадувавъ обслія хоръ спѣваючи свѣтлу и гожу пѣсень Дюрнера „Весна“, що і намъ наставъ той часъ много-адѣйний и ободрявъ серци до працѣ народ-и. Публіка отнесла тымъ бѣльше вражѣ-е, що обѣ пѣсні спѣваній хоръ якъ всѣ свои партії класично. Такъ вийшла она по над-ычайныхъ занавієніяхъ похвалы съ добрымъ-роцемъ. И я пустився дорожкою середъ мѣ-нної ночи домовъ, але ще довго проходжу-ся, щобы успокоити себе. Довго ще гомо-ли пѣснѣ въ моїй душѣ, довго ще довго-лились мої зворушевій думки по нашої ши-бїй роїдїй Країнѣ, а уста шепталы щире-насебѣгъ“ тымъ щиримъ душамъ, що роз-или наше Подѣлье въ его дрѣмоты.

II

кое сего есть узанье рѣвнoprавности и певной
суверенности народной. Иъ одинъ народъ не
може и не повиненъ насильно накидати другому
народови своего свѣтогляду, своего политичнаго,
религійного и супольнаго моделю.
Се правда, що свѣтоглядъ Поляковъ и модель
ихъ политичныхъ, религійныхъ и супольныхъ
идеаловъ въ многомъ гдечѣмъ рожнився и рож-
нится отъ свѣтогляду и идеаловъ политично-
го, религійного и супольнаго житя Русиновъ.

Вѣдою такожъ, що Поляки зъ давенъ-давнъ
всѧма силами и способами старалися пôклонити Русиновъ пôдъ модель своихъ политич-
ныхъ, религійнихъ и суспольныхъ идеаловъ
и се власне було причиною упадку Польщ-
и тон вражды, що и до нынѣ роздѣлює Руси-
новъ а Поляковъ въ два ворожї таборы.
„Czas“ не хоче впovиѣ призвати, що ги-

лицко-польска політика и галицко-польска прасться матерою злощасныхъ абераций деспераци поодинокихъ личностей середъ Русиновъ, въ отповѣдь на се говоритьъ, что „гравитаци склонитъ Русиновъ къ Россіи и то никаки съ

гдекотрыхъ Русиновъ до Россіи и до шизмы естъ
о чиего зоритѣю та свобода полскаго начинія

емигрантovъ до Холму, але чи жъ то власн
по та блудна галицко-польска політика, чи не
нужда и дознаний кривды пхнули ихъ въ ра
мена такої деспераци? Чи, щобъ не далек
сагати, пок. еп. Кузенскій не бувъ безпа
стенно оклеветуваний и переслѣдуваный ѿщ
яко архипресвітеръ львовской капитулы, а чи
не остався онъ вѣрнимъ своему обрядови? И
безперечно такъ були бы зробили и други га
лицкій емігранти, еслибы могли були надвятис

въ Галичинѣ хощь на хлѣбъ насущный для
себе и для своихъ родинъ. Та впрочемъ, если
уже такъ тыкасся часто Холмщиною, то мы
спытаемо, чи жъ, судачи по отзывахъ польскихъ
дневниковъ о Гивличкахъ, не малибы мы от-
воротнои Холмщины въ Галичинѣ, еслибы тутъ
була дана новна воля нашимъ польскимъ шо-
вилистамъ, що въ вѣку религійной толеранції
не соромились кликати о „разпятіе право-
славныхъ“? Насиліє религії остаєся однако-
вымъ, чи оно приbrane въ таку чи въ сяку
форму.

Неменше безъосновній закиды „Czas“-у противъ руского духовенства. Правда, що вже не разъ и не два депутиціовано нашихъ священиковъ о якісь то незаконній поступки не разъ вже потягано рускихъ священиковъ передъ судъ, але завсѣгды оказувались депутиціаціи неправдивими. Справдѣ треба подивляти ту терпеливость, съ якою переносять руске духовенство напасти и секатуры всѣлякого роду, треба подивляти, що наше духовенство мимо рѣжносторонніхъ непріязніихъ напоровъ и напастей зъумѣло доси еще заховати свою моральну повагу. „Czas“ може помовляти хочь безъ найменшої подставы руске духовенство о слѣну вражду противъ Поляковъ, але єще тѣ одинъ рускій священикъ не высказавъ о Полякахъ такихъ словъ, якими озвався въ Гернопольщинѣ польскій парохъ и каноникъ до селянъ о рускій церкви: „Wolisz išć do Chlewa, jak do ruskiej cerkwi“!

Правда, что рускій часописи переповнені
жаліями на Поляковъ, але межи рускою а поль-
скою прасою галицкою заходить велика рôж-
ници. Руска праса подае факты кривдъ, не-
аконностей и нарушения найяснійшихъ правъ;
— польска праса свѣдомо промовчує всѣ тѣ
акты, а за те ажъ кишить отъ безъосновныхъ
запастей и нечестей и ложныхъ денунціацій
не только противъ поодинокихъ личностей,
но и противъ цѣлого руского народа и самъ
Czas бувъ одинъ зъ первыхъ, что назвавъ
уску справу „stuglowa hydra panslawizmu
socyalizmu“. Мъжъ однимъ а другимъ по-
ступованьемъ есть велика рôжница. Мавбы
Czas право порѣкати „Дѣло“ въ ворогованю
противъ Поляковъ, еслибы намъ доказавъ, що
мы поднесли хоть одну напасть на поль-
скій народъ, що мы почтили Поляковъ
хоть однимъ зъ тыхъ епитетовъ, якими по-
ловительствований польскою прасою п. Бу-
шыновскій называвъ Русиновъ передъ школъ-
ю молодѣжею въ школѣ, еслибы наконецъ
доказавъ намъ „Czas“, що бодай хоть одинъ
ктъ покривдження Русиновъ черезъ Поляковъ,
представлений въ „Дѣлѣ“, бувъ неправдивый.
Оки не маємо въ найменшого такого доказу,
сімъ рѣшучо отперти закидъ ворогованя
противъ Поляковъ, бо ачайже жалитись на
истинѣ кривды не може значити то само, що
врагувати и сѣяти ненависть.

Мы не въ силѣ хощьбы побѣжно вычисли-
тутъ всѣ кривды Русиновъ. Мы можемо хи-
указать на цѣлій рочники нашей часописи
другихъ рускихъ часописей. Гуть пригада-
ю лише на звѣстный протестъ Г. Е. гр.
тоцкого въ радѣ школьній и въ „Коль-
ьскомъ“ противъ польонизаційныхъ заба-
ль, кривдачихъ права Русиновъ. Се ачайже
служитъ „Czas“-ови доказомъ, чи безъосно-
наші жалобы на польскихъ шовинистовъ.

Урядовыи голосъ

„Politische Correspondenz“ помѣстила дни
лютого допись въ Львова въ дуже похвального
рѣла въ справѣ арестованъ. Тую допись
печатала урядова „Wiener Ztg.“ и всѣ чи-
сленіи вѣденскій. Для важности той дописи
имъ еи въ цѣлости.

„Попеже увіянені въ Галичинѣ появилось съ звеною справою Гнилицокъ, думаютъ загально, що межи тими двома грамадами заходить звязь причинова и що увіяння суть лишь конечнымъ наслѣдствомъ гнилицоки. Громада Гнилички намѣрена перейти на православіе; а хотий обзвѣти и понехала своя намѣреніе, то все таки

есть се сумнымъ явищемъ, бо змѣна вѣроисповѣданія при нынѣшнихъ галицкихъ отношеніяхъ сиѣдитъ о прихильности тамошнаго народа до другой державы; при тѣмъ, гдѣ буколибъ мы не догадувались о попереднай агитациіи политичнїй. Австрійскій законъ основній допускаютъ змѣну вѣроисповѣданія, и переходъ на православіе не даетъся подтигнути подъ жаденъ параграфъ кодексу карного. Политичній власти въ Галичинѣ ввернули отаже свою бачну увагу въ сторону Гниличокъ, але суды не мають компетенціи вдаватись въ тую справу. Ти однакъ межи увищеніями а Гниличками есть якій близшій моральныи азвіокъ, тое рѣшилъ доперна слѣдство судоў карныхъ.

Увіязненія Русинівъ були наслѣдкомъ о-
дного въ подобныхъ случаївъ, котрій часто
ударемнюють и найлучше веденій конспирації.
Поліція глядаючи молодого сына союзника
политичной провини, удалась до помешкання
отца, надіючись, що тамъ подыбле сына. По-
ліція не знайшла пошукованого, бо онъ перес-
увавъ Петербургъ, и мала вже отходити,
аже тутъ побачила, що замужна дочка союз-
ника (п. Ольга Грабарь) перелякана намѣра-
лась кинути въ огонь якісь папери. Комисарь
поліції ухвативъ заразъ папери въ свои руки
и на подставѣ тихъ паперівъ пошли арешто-
вання. Справу отдано вже въ руки справедли-
вости, а якъ ни будь она закінчиться, то пред-
съ нема сомнѣнія, що власти судовї и полі-
ційнї съ повною свѣдомостею єюї отвѣчаль-
ності поступили єобѣ дуже оглидно и союзично.
Весь знайдений матеріалъ достався въ руки
поліції до намѣстництва, а въ оттамъ до про-
кураторії и суду; а що увиявено вревенцію
колька особъ, то вже мусѣли бути до того
поводы дуже важнї. Не потрѣбно напиць за-
мѣчти, що въ арештованіи не можна еще інъ-
чого вносити о реaultатѣ процесу; рѣвножъ
и се зовсімъ природно, що суды уважають
увязненихъ людьми подозрѣними о пе-
реступство, въмѣрене противъ до-
бру цѣлої державы, а не противъ инте-
ресамъ поодинокої партії. Єще разъ кажемъ,
противъ добру державы, а не противъ загаль-
ному порядкови Галичини, або противъ кон-
ституції австрійской. Агитація, котра довела
до увязнень, не мала цѣли — насильничь
способомъ зломати устрій державный, або це-
реести реформу у внутри державы, противно,
цѣли би сягають по-за границѣ Австрії. Не
можна опертися вражению, хочъ годъ еще въ
теперїшнього етадіють предвидѣти, о сколько
вироїть судовий въ той справѣ буде якій-
сь перескідченіемъ моральнимъ.

Загально бажано дуже — назвати ведучій процесъ „питаньемъ рускимъ“. Однакожъ противъ такого названня можна закинути, що вѣрностъ галицкого народа руского державѣ нѣкѣ не вижеся съ ведучимся теперь елѣдствомъ; впрочемъ справа не має характеру чисто-галицкого. Одинъ въ увяненыхъ, соловѣтникъ двору Добрянській походить зъ Угорщины, и доперва передъ колькома мъсцями перенѣсся до своїхъ замужній дочки п-икъ Грабарь, котра ровлучивши съ мужемъ перебував во Львовѣ, а дѣти єи въ науцѣ въ Кіевѣ. А хотій увяненій суть майже всѣ Русинами, то всежъ таки будобы волююше несправедливостю потигати до отвѣчальности цѣлый народъ за провину гдеякихъ личностей. Поминувши сельскій народъ рускій, котрий ту жадиби не грав ролъ, бо би що найбольше есть жертвою агитаторовъ, поднести належить тое обстоятельство, що значна большостъ рускої интелигенції не хоче мати жадныхъ звязей съ увяненными индивидуами, котрий шукаютъ будущности поза границями Австрії. Противно, вѣрий Австрії Русини (*die gut-österreischen Ruthenen*) врывають всякий отношения съ авдаными личностями теперъ далеко бѣльше, якъ давнѣйше.[“]

ДОПИСЬ.

Шельпаки, 14 лютого 1882.

(Отверта отпость на безымянне письмо.)
Якъ далеко розкарила польска праса польску
интелигенцію и польске поспольство, могутъ
показати слѣдуючы факты, котры будуть зара-
вомъ образкомъ нашихъ международныхъ от-
носинъ.

Недавно писали менѣ въ Тернополѣ, що на концертѣ въ користь „Рускої Бурсы“ въ Тернополі подкидано більшти, на котрихъ стояли слова: „L..., S..., В...“*) і wszystkich moskalofilów всіхъ разнівінностей

Теперь пришло ми письмо из Львова
съ добавками на кувертѣ: ważne, и на обо-
ротной сторонѣ zachować sekret, aby
zachować.

^{*)} Суть се имена Руснибъ, котрй занималась устроенiemъ руского концерту въ Тернополи.
Пр. Ред.

въ четверть першои недѣлѣ великого посту въ комнатахъ „Бесѣды“ о 12 днѣ годинѣ въ полуночи, на которѣ запрашивается вѣхѣкъ И. Т. членовъ Бурсы. Программа: 1) споранозданіе выдали за рѣкѣ минувшей; 2) резигнанія предѣдѣтателя, а въ случаѣ ея принятія выборъ нового; 3) выборъ люстраціонной комиссии; 4) внесеніе членовъ; 5) зѣмѣна устава въ случаѣ достаточнаго числа членовъ.

— Въ Перемышли, днія 12 лютого 1882. Отъ выдали Бурсы для дѣбачатъ.

— На посады учительской разнисуе окружная ради школы въ Перемышли конкурсъ съ речицемъ до днія 8 (20) марта о. р., именемъ на слѣдующій мѣсяцъ: Борщовичъ, Быблі, Цыковъ, Якимовичъ, Коровники, Кривча, Матковичъ, Наклада, Ненадова, Нѣжинецъ, Пикуловичъ, Ольшаны, Седлиска, Торки, Валава, Жротовичъ, Бабичъ, Барча, Добра, Яблонкѣ рускѣ, Липе, Малина, Понемѣсто. Пятниця, Тарнова и Гостилица.

— На посады учительской разнисуе окружная ради школы въ Надѣбрѣи конкурсъ съ речицемъ до 3 (15) цвѣтия о. р., именемъ на слѣдующій посады: 1) въ поѣтѣ на Надѣбрѣи скомъ: а) при 4-кл. школѣ мужской въ Надѣбрѣи съ выкладовыми языкамипольскими на посаду старшаго учителя съ платно 500 зп., и молодшаго учителя съ платно 300 зп., б) при школахъ етатовыхъ съ выкладовыми языкамипольскими въ Каменѣй, Красной и Панишу съ платно 300 зп. и мешканцемъ, в) при школахъ филіальныхъ съ выкладами языкамипольскими въ Цуциловъ, Дорѣ, Майданѣ горшы, Переосю, Струпковъ, Тарнавицѣ яѣпой, Волосовѣ, Фитковѣ, Назавицѣ, Веленовицѣ и Скоѣнѣцѣ съ платно 250 зп. и мешканцемъ; 2) въ поѣтѣ бого родчанскому скомъ съ выкладами языкамипольскими: а) при етатовой школѣ 4 кл. въ Богородицѣ на посаду учителя молодшаго съ платно 270 зп., б) при 2-кл. школѣ етат. въ Лысци на посаду другого учителя съ платно 450 зп.

Редакція „Svitla“, якъ намъ въ рѣжныхъ стоянѣ зѣщаютъ, накидасъ свою часопись рѣжнымъ громадамъ и народнымъ школамъ, хотѣй она тую газету вже по колька разѣнъ назадъ бѣгали.

— Зъ Теребовѣ пишутъ намъ: У насъ еще не пробудилось жить нашихъ мѣщанъ и мовъ тяжкій сонъ занимаетъ надѣ нашимъ стариннымъ мѣстомъ. Выѣдвѣ основуемся теперь читальни, але дніо ледво 30 членовъ виселасъ. Отгываємось съ ширымъ зазывомъ до нашихъ мѣщанъ, щобы взяли себѣ примѣръ въ другихъ мѣсточкахъ, а наѣть сель, где самъ громадне трудятся рено около основанія читальни, касъ, шинхѣровъ и т. п. Не зашкаралушена жизнь, але вѣра въ красошу будущности и щира, спѣльна праца зможуть завести насъ до цѣли.

— Для раздачѣ вѣна им. архік. Гизель, узбраного въ 3-лѣтніхъ доходѣ фундациіи дра I. Фрида, призначеннаго для убогихъ сиротъ дѣвачатъ селанскіхъ рознисуе намѣстництво конкурсовъ съ речицемъ до днія 10 л. цвѣтия о. р. Дѣвчина, убѣглючасъ о тое вѣно, мае выказати: 1) що есть сирото по господарѣ-селанинѣ въ мѣщевости, належащей до поѣтѣ лѣвовскаго; 2) що чиолистъ отъ 18 до 25 лѣтъ житя; 3) що есть убогово; 4) що убѣгнула съ добрымъ успѣхомъ три низшия клясы школы народныхъ; 5) що мае выйти замужъ за селянина, который такожъ убѣгнула съ добрымъ успѣхомъ три низшия клясы школы народныхъ. Слобъ кандидатки мае отбутись 8 (20) цвѣтия с. р., а на случай церковного перешкоды въ найблизшомъ дні. Выплатата вѣна наступитъ другого днія по слобѣ.

— Выборы посла до ради державной въ выборчаго округа селянскаго Перемышль-Мостиска-Добромиля разнисуи на 28 и. с. марта о. р. (въ мѣстѣ покойнаго пос. Тышковскаго).

— (Арбітъ вѣсти.) Виреосъ, митрополитъ Йосифъ повернувъ зъ Вѣдни до Львова. — Впр. митрополитъ православный Сильв. Андріевичъ повернувъ до Черновице по довѣдѣ побутѣ въ Вѣдни. — Зъ Галичини покликано 24 жандармовъ до служби въ Босніи и Герцеговинѣ.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

— Петро Леонтовичъ, парохъ въ Старискахъ, дек. городецкаго, умеръ днія 12 с. м. по короткой недѣлѣ въ 55-мъ роцѣ житя въ 30-мъ роцѣ свѧщенства. Бувъ се мужъ рѣдкихъ превеликихъ заслугъ въ высокихъ честнотѣ, прѣмѣрнѣй свѧщенникъ въ пѣдѣї околицѣ, чоловѣкъ сердце въ душо отданый добру своихъ парохіянъ въ загалу, теплый и любящій отецъ своеї родины, заступникъ и покровитель сирбѣ въ вдовицѣ, щирый отважный оборонецъ безнадѣйныхъ и покривденыхъ, неутомимый труженикъ коло добра отданыхъ своїхъ онѣй парохіянъ, щирый Русинъ и ревній патріотъ, правдивый трудолюбецъ не для славы, разголосу и похвалы, але працюючій въ тишнѣ съ посвященiemъ. — Се тѣ великихъ свойствъ великаго мужа, честнаго и прѣмѣрнаго чоловѣка громадини, що зъѣднали ему добре заслужену славу и любову у всѣхъ. За его отваженіемъ збуровано нову церкву, заведено школу, поставлено шинхѣрь и домъ громадскій, основано читальню, касу пожникову, постаранося о потрѣбнѣ руки пожиточнѣ часописи и книжки для народу, заведено спѣвъ хоральны въ церкви, — словомъ проблено не только тое все, що входило въ кругъ славы Покойнаго, але и много больше. Всему падавъ Покойній характеръ чисто-русскій, мимо испленныхъ заводовъ, стратъ и сектатуръ бѣ ротивниковъ. Память его въ сердцахъ нашихъ скай нѣкогда не загине!

Курсъ лѣвовскій зъ днія 16. л. лютого 1882.

1. Акціи за штуку.

Желѣз. Кар. Люди, по 200 р. лѣвов.-чери.-ло. по 200 р. Банкъ гіл. галіц. по 200 р.

2. Листы заст. за 100 р.

Общ. кредит. галіц. по 5% ар. по 4% ар. по 5% ар. впер. Банкъ гіл. галіц. 6% ар.

Листы деб. гал. руст. банку по 6%.

3. Листы досяж. за 100 р.

Общ. роль. кредит. Завод. для Гал. и Буков. 6% ар. по 15 лѣтъ

4. Облиг. за 100 р.

Индеменізація галіц. 5% ар.

Облиг. комуналн. Гал. банку

rustic. 6%.

5. Лосы мѣста Кракова

Станиславова.

6. Монеты.

Дукатъ голландскій

іїїаренскій

Наполеондорп

Іїїампілерп

Рубль россійскій срѣбровый

наперовский

100 марокъ піеменінскіхъ

Серебро

безъ текучаго гул.

австр. вадиото.

р. кр. р. кр.

259 50 293 —

165 — 169 —

297 — 305 —

99 50 101 —

94 — 96 —

99 50 101 —

100 40 101 60

100 — 102 —

92 — 94 —

99 40 100 75

100 — 102 —

100 — 102 —

18 — 20 —

25 — 27 —

5 56 5 66

5 57 5 67

9 47 9 57

9 74 9 84

1 52 1 62

1 20² 1 22²

58 25 59

Съ симъ числомъ розсылаєся Ви. предплатникамъ „Бібліот. пайзіам“. повѣстій 15 аркушъ повѣсті Евардса „Стефанъ Лаврентій“ зъ англійскаго и 5 аркушъ повѣсті „Любовь убогого молодца“ Октава Фейлета зъ французскаго.

Подяка.

Выдали рускы Бурсы въ Тернополи уважаючи сїй обвязыю зложити приложу подику всѣмъ, що брали ласкаву участъ въ устроенію концерту, зъ которога вилынуло на удержанье Бурсы 177 зп. 35 кр., именемъ: П. Т. ил. Вахниниеви, Стрѣльному, Арданову, Цетвињику, Лапицкому, Макаревичи, Рихтерову, Збрышковскому, Гарасимовичи, Стотинчикови, котрій то ВІІІ. ил. по-трудились ласкаво зъ Львова на устроеніе нашо-го концерту, дальше всѣмъ П. Т. членамъ коми-тету, устроившаго себѣ концертъ, особливо Ви. и Ол. Барбінскому, котрый наибльше пріинансовалъ осущеніе сего концерту, въ концѣ всѣмъ при-бувшимъ на концертъ, а особливо тымъ, що або-жертвували не вязши билету, або взявши боль-ше зложили, якъ висноса установлена цѣна.

Отъ выдали рускы Бурсы въ Тернополи, днія 31 січня 1882.

Дрѣ В. Лучаковскій

Курсъ збѣджа

зъ днія 17 л. лютого 1881.

Цѣна за 100 кильограммъ.

отъ до

зр. кр. зр. кр.

Пшеница червона	9	11
бѣла	—	—
жовта	—	—
оѣдна	—	—
Жито	6 50	7 40
Чечінь	5	7
Гречка	6 50	6 75
Овесъ	5 50	6 —
Горохъ до варки	7	9
паст.	6 25	6 75
Вика	6 —	7 —
Кокорудза стара	6 70	7 60
нова	—	—
Рѣпка зимовыя	—	—
лѣтнія	—	—